

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/8/2017
Identifikačné číslo spisu:	5016000035
Dátum vydania rozhodnutia:	14.11.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5016000035.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti odsúdenému E. M. pre zločin krádeže za účelom zárobku, sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu a sčasti spáchaný vlámaním podľa § 127, § 129 ods. 2 číslo 1, § 130 ods. 1 prvý prípad, ods. 3, § 15 rakúskeho Trestného zákonníka a iné na neverejnom zasadnutí konanom 14. novembra 2017 v Bratislave o odvolaní odsúdeného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 24. augusta 2017, sp. zn. Ntc/35/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. sa napadnutý rozsudok zrušuje.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) sa v Slovenskej republike

uznáva a vykoná

rozsudok Krajského súdu St. Pölten, Rakúska republika, z 31. mája 2016, číslo 13 Hv 35/16h v časti, ktorou bol slovenský štátny občan

E. M., nar. XX. L. XXXX v G. U., trvale bytom G. U., časť X. - O., ul. O. X. apríla č. 9, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike,

uznaný vinným, že

vo vedomej a úmyselnej spolupráci ako spolupáchateľ s odsúdeným Z. L. (§ 12 rakúskeho Trestného zákonníka) dolu uvedeným poškodeným za účelom zárobku a sčasti vlámaním vzali, resp. sa pokúsili vziať cudzie hnutelné veci v hodnote pre pochybnosti neprevyšujúcej 5.000,- eur a to s úmyslom ich privlastnením protiprávne obohatiť seba alebo tretiu osobu, konkrétne

A. 12. apríla 2016 v obci P. už nezistiteľným poškodeným vzali jeden dámsky horský bicykel značky Genesis Atlanta ako aj jeden pánsky horský bicykel značky Genesis Element v hodnote pre pochybnosti neprevyšujúcej 5.000,- eur a to tak, že si bicykle privlastnili a odišli s nimi,

B. 13. apríla 2016 v obci XXXX S. osobe menom R. Y. vzali jeden dámsky horský bicykel a jeden pánsky horský bicykel značky Genesis Element v celkovej hodnote približne 300,- eur a to tak, že si bicykle vzali z jeho neuzamknutej garáže,

C. 13. apríla 2016 sa v obci XXXX F. pokúsili osobe menom G. T. vziať veci hodné ukradnutia a to tak, že Z. L. vyliezol na balkón jeho obytného domu, záhradníckymi hrabľami vylomil dvere balkóna a E. M. otvoril vchodové dvere, pričom k pokusu došlo iba preto, lebo ich G. T. zbadal a oni sa dali na útek,

D. 14. apríla 2016 sa v obci XXXX P. pokúsili osobe menom U. S. vziať veci hodné ukradnutia a to tak, že E. M. kameňom rozbil okno jeho obytného domu a následne E. M. a Z. L. vnikli do domu, pričom k pokusu došlo iba preto, lebo sa spustilo poplašné zariadenie a oni sa dali na útek,

čím spáchal

zločin krádeže za účelom zárobku, sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu a sčasti spáchaný vlámaním podľa § 127, § 129 ods. 2 číslo 1, § 130 ods. 1 prvý prípad, ods. 3 a § 15 rakúskeho Trestného zákonníka, za ktorý mu bol v spojení s uznesením Krajinského súdu St. Pölten, Rakúska republika, z 30. novembra 2016, číslo 13 Hv 35/16h

uložený

trest odňatia slobody vo výmere 45 (štyridsaťpäť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa odsúdený na výkon uznaného trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 24. augusta 2017, sp. zn. Ntc/35/2016, podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. uznal rozsudok Krajinského súdu St. Pölten, Rakúska republika, z 31. mája 2016, číslo 13 Hv 35/16h, a to v časti, ktorou bol slovenský štátny občan E. M. odsúdený za zločin krádeže za účelom zárobku, sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu a sčasti spáchaný vlámaním podľa § 127, § 129 ods. 2 číslo 1, § 130 ods. 1 prvý prípad, ods. 3 a § 15 rakúskeho Trestného zákonníka, ktorý spáchal na skutkovom základe uvedenom vo výroku tohto rozsudku, na trest odňatia slobody vo výmere štyridsaťpäť mesiacov. Zároveň podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. krajský súd zaradil odsúdeného na výkon uznaného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, ktorý bol odsúdenému E. M. doručený 10. októbra 2017, podal odsúdený 18. októbra 2017 odvolanie z dôvodu jeho zaradenia do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Poukázal pritom na to, že Krajinským súdom St. Pölten bol zaradený do minimálneho stupňa stráženia a momentálne sa nachádza na oddelení s voľným pohybom od 06:00 hod. do 20.00 hod. Preto si myslí, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustanovením § 17 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z. z. a krajský súd jeho zaradením do stredného stupňa stráženia sprísnil jeho trest. V podstate z tohto dôvodu odsúdený E. M. žiada, aby odvolací súd zrušil výrok o jeho zaradení podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. a rozhodol o jeho zaradení podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Prokurátorka príslušnej krajskej prokuratúry v písomnom vyjadrení k odvolaniu odsúdeného poukazuje na znenie ustanovenia § 17 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z. z., podľa ktorého súd nesmie podľa odsekov 1 až 3 uložiť prísnejšiu trestnú sankciu z hľadiska jej druhu alebo dĺžky, ako bolo uložená v uznanom rozhodnutí, tvrdí, že k porušeniu tohto ustanovenia nedošlo, keďže krajský súd uložil E. M. sankciu

rovnakého druhu ako rakúsky súd a jej dĺžku skrátil s prihliadnutím na čiastočné uznanie a uznesenie Krajinského súdu St. Pölten z 30. novembra 2016, číslo 13 Hv 35/16h. Zároveň vyslovila názor, že hoci podľa slovenského Trestného zákona sa primárne o zaradení odsúdeného do príslušného stupňa stráženia nerozhoduje vo vykonávacom konaní, ide nesporne o otázku spôsobu výkonu trestu odňatia slobody už uloženého v určitej výmere, ktorý sa napokon v priebehu výkonu trestu môže i zmeniť. V prospech výkladu, že otázka spôsobu výkonu trestu je otázkou postupov výkonu trestu, ktorý patrí v zmysle čl. 17 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, ktorý zároveň cituje, výlučne do právomoci vykonávajúceho štátu, svedčí podľa prokurátorky aj to, že osvedčenie neobsahuje povinné údaje o spôsobe a podmienkach výkonu trestu v štáte pôvodu. Rozširujúci výklad v tom zmysle, že princíp zakotvený v ustanovení § 17 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z. z. je potrebné použiť aj v súvislosti s výrokom o zrazení odsúdeného na výkon trestu do príslušného ústavu s adekvátnym stupňom stráženia, nemá podľa prokurátorky opodstatnenie ani z hľadiska gramatického výkladu tohto ustanovenia, keďže sa v ňom výslovne uvádza iba hľadisko druhu a dĺžky sankcie. Preto navrhla odvolanie odsúdeného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal na podklade odvolania odsúdeného E. M., ktoré bolo podané oprávnenou osobou včas, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že podané odvolanie je dôvodné.

Predovšetkým treba k veci uviesť, že najvyšší súd nezistil v posudzovanej veci žiaden dostatočne významný dôvod, pre ktorý by sa mal odchýliť od svojej publikovanej judikatúry. Konkrétne od rozhodnutia zverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014, v zmysle ktorého kritériá uvedené v § 17 zák. č. 549/2011 Z. z., podľa ktorých nesmie prevzatý výrok o treste zhoršiť postavenie odsúdeného a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženej trestnej sankcii, je nutné vziať do úvahy aj na vonkajšiu diferenciáciu trestu uplatňovanú v Slovenskej republike.

V kontexte uvedeného je potom podstatným zistenie, že na základe podkladov, ktoré mal prvostupňový súd (a rovnako aj odvolací súd) k dispozícii, nie je možné posúdiť, ktorému stupňu stráženia podľa § 48 Trestného zákona zodpovedajú aktuálne podmienky výkonu trestu odňatia slobody odsúdeným v Rakúskej republike. Keďže ďalšie objasňovanie tejto otázky (aj vzhľadom na to, že v Rakúskej republike sa neuplatňuje vonkajšia diferenciácia trestu v takej podobe ako v Slovenskej republike) by bolo zjavne na úkor rýchlosti celého uznávacieho konania, čo by v konečnom dôsledku mohlo poprieť jeho účel, mal už krajský súd postupovať v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obvineného a zaradiť odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s najmiernejším, teda minimálnym stupňom stráženia.

Najvyšší súd zároveň nad rámec odvolateľom dôvodne vytýkanej chyby zistil, že napadnutý rozsudok nebol verejne vyhlásený, resp. táto skutočnosť z predloženého spisu nevyplýva, hoci podľa čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky sa musia aj rozsudky prijaté na neverejnom zasadnutí vždy verejne vyhlásiť.

Z tohto dôvodu najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu (nielen v odvolaní napadnutom výroku o spôsobe výkonu uznaného trestu) a sám na neverejnom zasadnutí rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku, ktorý následne verejne vyhlásil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.